

Kolorowa Fotografia pracy uczestnika warsztatów z quillingu [czytaj: klilingu], czyli formy papieroplastyki.

Autorka fotografii: Anna Leszczak.

Materiały: kartka o wymiarach 15 centymetrów wysokości i 11 centymetrów szerokości, poskręcane paski papieru o szerokości 5 milimetrów.

W centrum kartki baranek na zielonych pagórkach.

Z prawej kwiatek z pomarańczowymi płatkami.

Baranka tworzy szesnaście białych, zrolowanych pasków papieru naklejonych na kartkę.

Na tułowiu baranka, czarna, owalna głowa, z migdałowatymi, opadającymi uszami.

Białe oczy z konfetti.

Na nich czarne kropki źrenic.

W dole tułowia naklejone dwie malutkie, czarne nóżki w kształcie rombów.

Baranek stoi na ciemnozielonych, stromych pagórkach z karbowanego paska papieru.

Po prawej, na niemal całej wysokości kartki, kwiat.

Jasnozielona łodyga nachyla się lekko w lewo.

Od połowy jej wysokości wyrastają kolejno:

zwinięty liść,

dwa pomarańczowe, czworoboczne kwiaty,

dwa małe listki .

Na wierzchołku większy kwiat z liściem.

Quilling jest techniką tworzenia ozdób przy użyciu wąskich pasków kolorowego papieru, które zawijają się i formują nadając zamierzone kształty.

Jego początki sięgają epoki Renesansu. W tym okresie mnisi wykorzystywali pozłacane paski papieru do zdobienia ksiązek. Do zwijania pasków używali gęsich piór (ang. "featherquill") - stąd prawdopodobnie nazwa techniki. W XVIII wieku quilling stał się popularnym sposobem

spędzania wolnego czasu dobrze urodzonych panien i pań. Wykorzystywany był do ozdabiania przedmiotów codziennego użytku, był również łączony z haftem czy też malarstwem. Popularność quillingu zanikła wraz z końcem XIX stulecia.

Powrócił do łask dopiero w XXI wieku. Ze względu na dostępność materiałów oraz ich niewielki koszt zyskał szerokie grono entuzjastów na całym świecie.